

Stine Bitsch-Larsen: SVANEVINGER

Erindringsglimt og tanker fra et langt liv

Uddrag fra bogen:

ELEFANTJAGT

Endelig kom dagen hvor vi skulle på elefantjagt, som Simon havde set frem til længe. Simon og Immanuel havde flere gange været på jagt sammen og skudt antiloper og andre dyr, der kunne spises, og på den måde bidraget til husholdningen. Hvad vi skulle spise, måtte skaffes, skydes, fanges eller avles, der var ingen butikker i nærheden. Den nærmeste lå 200 km væk.

En tidlig morgen, lidt i kl. 4, blev jeg vækket. Sporjægeren Undjimbi, havde fundet friske spor af en mindre flok elefanter. Vi blev delt op i grupper med indfødte hjælpere.

Jeg fik en pålidelig boy, Tjunga, som bar våben og vanddunk. Som mange sorte kunne han tankeløst og sørgede for pauser og vand, når det blev nødvendigt for mig.

Undjimbi gik forrest og førte an ad elefantstien bag landsbyen. Det var morgensvalt, og de første fugle begyndte at synge, men en dyb strubelød fortalte mig at jagende løver ikke var langt væk.

Med ét sprang den forreste hjælper op i et imponerende spring og viste kort efter sin fangst, ved at holde en slange i halen og dræbe den med et velrettet slag mod jorden.

De første km. var uden besvær, men snart begyndte solen at brænde, og jeg glædede mig over at kunne se noget mørkt ude i horisonten. Jeg håbede at komme i skyggen for den brændende sol, men

vidste ikke at urskoven var næsten ufremkommelig. Lianer, væltede træstammer og underskov skulle først hugges ned med macheter og knive, for at vi kunne bane os vej frem til et vandløb. Det skulle vi følge, for sporjægeren havde fundet en dyngelun elefantgødning. Det betød at vi var på rette spor. Det var i begyndelsen behageligt at gå i en kølig strøm, men de våde strømper og støvler gav enorme vabler. Vi fulgte en gammel sti, der ledte til hvor der tidligere havde været en landsby. Tjunga viste mig, at man ikke bare kunne vade hen over gamle ildsteder og bopladser, men at vi skulle vise ånderne respekt og så vidt muligt gå udenom.

Vi gik endnu et par timer, indtil vi kom til et palmetræ med modne frugter, hvor vi gjorde ophold. Der blev tændt bål, og en af de raske unge klatrede op i palmen og huggede en stor klase med palmenødder ned til vor frokost. Jeg vidste ikke, hvad de trævlede brune nødder var for noget. Men min bror sørgede for at de blev ristet over bålet, og værsgo', så var der serveret. Min bror forklarede at det var enormt sundt, man skulle bare tygge og sutte på nødderne, så kunne vi uden anden tilberedning fortære den orange olie. Men det smagte som levertran.

Vi fulgte elefanternes efterladenskaber videre og kom frem til en lysning. Vi gik om kap med tiden. Klokken nærmede sig 16, om bare to timer ville det blive helt mørkt.

Efter en kort hviskende rådslagning var jægerne enige. Vi kunne stadig både høre og skimte de store dyr, som vi havde gået så langt for at komme på skudhold af. Det var nu eller aldrig!

Tjunga og jeg holdt os lidt i baggrunden, men pludselig hørte vi skud, og der opstod straks vild forvirring. Elefanterne udstødte vrede trompetende lyde og brasede gennem urskovens krat. Lysegrå i ansigtet flyg-tede Tjunga op i nærmeste træ, og jeg fulgte efter. En rasende elefant strøg forbi på bare en meters afstand, men der var ikke tid til at blive bange. Jeg havde kun én tanke: "Jeg skal hjem til mit barn!"

Heldigvis ser elefanter dårligt.

Tjunga og jeg kom bagefter ud i lysningen til de andre og så en død elefant i græsset. Undjimbi og resten af vore sorte hjælpere var allerede i fuld gang med parteringen. Erfarne og vidende delte de kødet op i passende stykker. Det dyrebare kød skulle bæres hjem på skuldrene, indpakket i palmeblade. Det havde alt sammen taget tid, og vi var kun lige begyndt hjemturen, da det blev mørkt. Vi havde været af sted i 14 timer, og vort vand var sluppet op. Efter nogen tid fik jeg at vide at vor vejviser var faret vild og havde mistet orienteringen. Trætheden satte ind. I buldermørke skulle jeg sætte det ene ben foran det andet, følge med og hænge på. Ramlede ind i cementhårde termitboer, opfange den ramme lugt af rovdyr og høre deres knurren. Fik besked på at søge beskyttelse bag et termitbo, "for der var en flok bøfler på vej mod os, de er Afrikas farligste dyr". Sekunder senere hørte jeg den buldrende lyd af hove gennem mørket.

Efterhånden var jeg halvt bevidstløs, men det eneste var at blive ved. Jeg skulle hjem til min søn. Pludselig nåede trommelyden mine ører. Den var frembragt af et par simple træstykker, en musik som alle sorte elsker. Vi var på rette vej, de havde fundet stien, og kl. 21.30 væltede jeg ind ad døren til lægehuset. Mine fødder var fulde af vabler, og mine ben var opsvulmede som telefonpæle. Alligevel ville jeg ikke gå glip af fordelingen af kød i landsbyen til de spedalske næste dag. Jeg så deres glæde og taknemmelighed, hver gang de fik udleveret en pakke kød. Det var blevet sort i varmen. Fluerne havde først mæsket sig og lidt jord hang ved, men jeg vidste også, at kogt og gennemstegt ville smittefaren være væk.

Fra den tur lærte jeg, at grænsen for udholdenhed er meget større end jeg forestillede mig, jeg kan meget mere end jeg tror. Til gengæld blev jeg klar over, at målet med den safari var mig inderligt imod, selv om den indeholdt en menneskekærlig opgave. Elefanten er det smukkeste dyr. Det er værdigt, omsorgsfuldt og fyldt af ro. Jeg ville aldrig kunne være med til at gøre det fortræd igen.